

но при сичко туй, пакъ ся не вѣнчявамъ никогажъ за васъ. — „Не аресвамъ ли ви?“ ъжъ попыта Любко малко наскърбенъ. — „Не, княже мой му отговори Зефира; азъ ви намѣрвамъ такъвъ, каквито сте, сирѣчь твърдѣ красенъ, но що ми трѣбва вашата красота, вашитѣ богатства, вашитѣ свѣтлы дрѣхы и лѣскавы каруцы, що быхте щѣли да ми дадете, когато лошитѣ дѣла, които щѣ глѣдамъ да правите секой день, ще мя принудѣтъ да ви призирамъ и да ви бѣждѣ непослушлива?“ Любко ся твърдѣ разгнѣва на Зефира, и порѣча на чиновницитѣ си да ъжъ заведѣтъ силомъ въ палата му. Той цѣлъ день мысли запризрѣніето което му показа тѣзи дѣвойка, но понеже ъжъ доста обичяше, нерѣшаваше за да постѣпни злѣ съ неѣжъ. Между либимцитѣ на Любка имаше и єдинъ братъ помлѣко, (сутькардаши) комуто бѣше повѣрилъ сичко. Този челоуѣкъ, който имаше толко долно наклоненіе, колкото и фамиліѣтъ си, лѣскаеше страститѣ на господара си и го сѣвѣтваше твърдѣ лошо. Като видѣ Любка твърдѣ жаловитѣ, попыта го за причинѣтъ на жалостѣтъ му, и, князѣтъ му отговори, че неможеше да търпи, прѣзрѣніето на Зефирѣжъ, и че ся є рѣшилъ да поправи своитѣ недостатѣци; защото за да ѣ угоди трѣбваше да бѣде благодѣтеленъ, а този лошъ челоуѣкъ му каза: „Выйте много добри като ся притѣснявате за малкѣ єдинѣ дѣвойкѣ, и ако да бѣхъ былъ на вашето мѣсто, приложи, щѣхъ да ъжъ насилѣ да ми ся покори. Припомнете си, че сте царѣ, и срамота ще є за да ся подчините на волютъ на єдинѣ овчаркѣ, която щѣше да бѣде твърдѣ честита, ако ся приѣмнеше само между вашитѣ робіе. Затворете ъжъ въ єдинѣ темницѣ да ся испости за хлѣбъ и водѣ, и ако бы